

sacris studiis et vocationis suæ officii, solidam scientiæ omnis generis culturam acquirere satagant, eum potissimum in finem, ut vel publicum magisterium, etiam in universitatibus, adepti, vel in arenam litterariam descendentes, ad quam Dei ministros magis magisque in dies provocat frequens preli increduli in arcem veritatis assultus, vel alias, seu voce, seu scripto monstrare et populis persuadere valeant, quod cuncta humanæ rationis et cognitionis tentamina ad supremam christianæ religionis metam ordinanda et dirigenda sint, cum nulla sit, neque esse possit oppositio inter veri nominis scientiam et fidem. «Oportet igitur quos Deus misit in mundum universum prædicare evangelium omni creaturæ (1) et instare ministerio verbi opportune, et importune, formam habere bonorum verborum, quæ audierunt ex fide (2), et sapientiam omnium antiquorum exquirere (3) ac meminisse præpositorum suorum qui locuti sunt verbum Dei (4), obarmatos scuto fidei, in quo et ignea tela nequissimi possint extinguere (5), et arguere, increpare, obsecrare, et in omni doctrina refellere eos, qui pro luce, ut ait S. Bernardus, tenebras effundunt, et pro melle venenos propinant, novum cudentes populis evangelium» (6).

VIII. Ut facilius solidis doctrinis acquirendis vacare possint, omnes in Domino obtestamur et monemus ne temporis jacturam faciant, sed sobrii sint in lectione ephemeridum, quæ passim evulgantur, et illorum librorum, «qui inebriant curiositate non charitate, implent non nutrientes, inflant non ædificantes, ingurgitant non confortantes» (7). Abstineant quoque ab eorum lectione quæ bene agendi studium, morum disciplinam, timorem Dei et amorem, proximi charitatem lædere vel imminuere possunt. Fugiant otium, conversationes vanas, lusumque in horas protractum. Hæc facientes, illis et tempus, quo studio proficuo vacent, suppetet, et media opportunæ eruditionis acquirendæ non deerunt.

TITULUS VIII.

DE COLLATIONIBUS, SEU CONFERENTIIS CLERO HABENDIS.

Ut sacrarum disciplinarum notitia in Seminariis accepta conservetur, et frequenti exercitatione foveatur et crescat, validissimi adjutorii sunt collationes tam de re theologica quam liturgica, quæ olim in Ecclesia introductæ fuere, quæ S. Carolus nominat scholas

(1) Marc. XVI, 5. (2) 2. Tim. I, 13. (3) Eccl. XXXIX, 1. (4) Hebr. XIII, 7.
 (5) Ephes. VI, 16. (6) Conc. prov. Coloc. (1863) Tit. VI, cap. 6.
 (7) S. Bernard. Serm. 9, in Cant.

atque exercitationes, non solum studiorum, sed etiam officiorum ecclesiasticorum (1), quæ Benedictus XIII, in Romano Concilio magnopere commendavit (2), ea scilicet mente, ut non Romæ tantum, ubi eas institui præcepit, sed universo orbe habeantur; uti diserte scripsit Benedictus XIV (3).

Eas quidem in nostra Hispania celebrari jussit Innocentius XIII, prout luculenter liquet ex constitutione *Apostolici ministerii* pro instauranda his in regionibus ecclesiastica disciplina, in qua legimus: «Quinimmo enixe hortamur ut Episcopi satagant, ut omnes, ecclesiastici prædicti etiam collationibus habendis coram parochis suis, vel aliis ab Episcopo deputatis, super casibus conscientiæ forum concernentibus, et super ritibus ac cæremoniis sacris intersint» (4). Pius IX, denique apprime commendatum voluit, «ne in sacerdotibus qui doctrinæ et lectioni attendere debent, quique obstricti sunt officio docendi populum, sacrarum disciplinarum studium umquam restinguatur, aut languescat industria, instituantur opportunis regulis congressus de morali præsertim theologia, ac de sacris ritibus, ad quos singuli potissimum presbyteri teneantur accedere, et afferre scripto consignatam propositæ quæstionis explicationem, et aliquo temporis spatio..... inter se disserant de morali theologia, deque sacrarum rituum disciplina» (5).

I. Apostolicæ Sedis monitis obtemperantes et debita obedientia prosequentes, cumque bene compertam habeamus ecclesiasticarum collationum utilitatem, volumus, ut non modo conserventur et perficiantur ubi vigent, sed restituantur, ubi pro temporum angustiis et difficultatibus, in desuetudinem abierunt.

II. Uniuscujusque Episcopi erit, statuta de hac re conficere juxta locorum et cleri circumstantias, illamque methodum proponere, quæ ad studia excolenda sacerdotes magis adigat, et ipsorum studiorum fructus in commune bonum diffundat.

III. Sacerdotes omnes conveniant, atque ita se gerant, ut et ipsi, in Christo concordēs mutuis consiliis juventur; et populus, sacerdotum charitate perspecta, illorum ordinem plus æstimet, atque ad exhortationes et monitiones suscipiendas docilior evadat. In rerum pertractatione absit omnino vana ingenii ostentatio et partium studium: omnia, ut monet Apostolus, in charitate fiant (6), et veritas ab omnibus tantummodo ametur, et quærat, tamquam certissimum

(1) Conc. I, Mediolanen. (2) Tit. 15, cap. 9.
 (3) Instit. XXXII, n. 7. (4) 13 Maj. 1723, n. 7.
 (5) Encycl. *Singulari quidem*. (6) 1. Cor. XVI, 14.

totius congressus bonum. Quod in Sacra Scriptura legitur ob oculos habeant: «in multitudine presbyterorum sta, et sapientiæ illorum ex corde conjungere, ut omnem narrationem Dei possis audire»(1).

IV. Quoniam vero aliquibus in nostrarum diœcesium locis accidere possit, ut ob aeris intemperiem, viarum longitudinem et asperitatem, parvum sacerdotum numerum, aliasve difficultates, nonnulli impediuntur quominus congregationi accedant; juxta quod frequenter a Sacra Congregatione Concilii inculcatur, suppleri curetur ab Episcopis, illis proponendo quæstiones tum theologiæ moralis, tum rei liturgicæ, quibus, statuto tempore, in scriptis teneantur respondere, et responsa Curia Episcopali fideliter mittere.

TITULUS IX.

DE SEMINARIIS.

Inter præstantiora, quæ, a Spiritu Sancto illustrata, Sancta Ecclesia instituit opera ad Dei gloriam promovendam, fidem tuendam et fovendam, ac populorum salutem procurandam, præcipuum nobilemque locum tenent Seminaria, quæ loca sunt et palestræ ubi præparantur, et undè exeunt primo mane boni ac solliciti operarii ad vineam Domini excolendam et custodiendam; atque Jesu Christi scholæ in quibus ministri Ecclesiæ præparantur, virtute ac sapientia præditi, ut fideles inveniantur, et revera sal terræ sint, et lux mundi.

In Concilio Toletano II adumbrata (2), instituta fuere jam in nostra Hispania ex præscripto celeberrimi illius civitatis Concilii IV, cujus canon XXIV, sic se habet: «Prona est omnis ætas ab adolescentia in malum (3). Nihil enim incertius quam vita adolescentium. »Ob hoc constituendum oportet, ut si qui in clero puberes, aut adolescentescunt existunt, omnes in uno conclavi atrii commorentur, ut »lubricæ ætatis annos non in luxuria, sed in disciplinis ecclesiasticis »agant, deputati probatissimo seniori, quem magistrum doctrinæ et »testem habeant» (4).

Præclarissimum hoc disciplinæ Hispaniæ documentum a Sacrosancta Tridentina Synodo in generale pro universa Ecclesia decretum versum est (5). Ex tunc Antistites omnes pietate ac doctrina insignes, in primis S. Carolus Borromæus, et in Hispania nostra S. Thomas a Villanova, B. Joannes de Ribera, alique quam plures

(1) Eccli. VI, 35. (2) Conc. Tolet. II. (3) Gen. VIII, 21.
(4) Conc. Tol. IV. (5) Sess. XXIII, cap. 18. De ref.

in Seminariis et collegiis erigendis et dotandis nullas recusarunt impensas et labores. Summi quoque Pontifices constantissime adhortati sunt omnes catholici orbis Episcopos, ut Seminaria velut pupillam oculi diligant, et ut vergant omnes episcopalis zeli nervos in id intendere, ut adolescentes clerici, vel a teneris annis, tum ad pietatem solidamque virtutem, tum ad litteras, severioresque disciplinas, præsertim sacras, rite informetur (1), «Quod si Episcoporum est plurimum operæ et studii in fingenda probe omni juventute ponere, »longe plus ipsos elaborare in clericis verum est, qui in Ecclesiæ »spem adolescent, et participes adjutoresque munerum sanctissimum sunt aliquando futuri... Atqui ad hujusmodi munera est adhibenda præparatio diuturna et diligens; non enim tantis rebus facile »et celeriter assuescitur. Atque illi sane in sacerdotio integre sancte »que versabuntur, qui sese in hoc genere ab adolescentia excoluerint, »et tantum disciplina profecerint, ut ad eas virtutes, quæ commemorata sunt, non tam instituti, quam nati videantur» (2).

I. Jam vero vel maxime gaudentes, quod nostris in diœcesibus, jam diu instituta vigerunt et florescunt clericorum seminaria, sanctissimis præfatis monitis obsecundantes, Sanctorum Conciliorum decretis in omnibus obedire cupientes, et prædecessorum nostrorum inhærentes vestigiis et zelum æmulantes, ad Seminaria provinciæ nostræ oculos vertimus, veluti ad hortum irriguum, ubi crescunt dilectissimi filii Ecclesiæ sicut novellæ olivarum, quæ plantatæ secus decursum aquarum, fructum suum dabunt in tempore suo (3), et omnes qui viderint eos, cognoscent illos, quia isti sunt semen cui benedixit Dominus (4). Volumus ergo ac statuimus ut ea quæ in Sacrosanctæ Tridentinæ Synodi decretis et Summorum Pontificum constitutionibus, de hisce clericorum Seminariis præscripta sunt, impenso studio observentur et adimpleantur, ut uberiores in dies ac lætissimos fructus ex ipsis percipere liceat, quos referre destinata sunt.

II. Præ oculis semper habere oportet, Seminaria non habenda esse veluti studiorum universitates, quibus accedunt adolescentes in litteris et scientiis informandi solummodo, sed uti religiosæ domus, ubi tam spiritus in vera ac solida pietate nutritur, quam mens disciplinis eruditur, ut Dei ministrorum perpetuum seminarium sint. «Sunt igitur ea potissimum erecta, ait S. Carolus Borromæus, ut in iis boni strenuque operarii ad curationem animarum, quas suo pretiosissimo sanguine

(1) Pius IX, Encly. *Qui pluribus*. (2) Leo. XIII, Encycl. *Etsi nos*.
(3) Ps. I, 3. (4) Isai. LXI, 9.

Christus redemit, instituantur, et ii quidem adolescentes ut eam vitæ perfectionem adipiscantur, quæ in iis, qui doctores populorum futuri sunt, elucere debet, et sæterioribus disciplinæ legibus coercendi» (1).

III. Hoc ut assequatur, necesse est in primis, ut opportunis et ad rem apprime facientibus constitutionibus regantur, tum quoad morum disciplinam, tum quoad studiorum materiam et ordinationem. Unde decernimus existentium constitutionum accuratam revisionem fieri, et si quæ corrigenda, vel reformanda, vel augenda sunt, quam primum ad propositum finem aptari et, quantum fieri possit, quoad utrumque in omni provincia unitatem servari. Collatis igitur consiliis, Episcopi cum Metropolitano quam primum, quæ opportuniore videantur statuunt, tum circa officia et munia moderatorum, rectoris scilicet, vice rectoris, directoris spiritualis, præfecti studiorum, professorum, œconomi, aliorumque secundi ordinis, tum circa studiorum rationem et disciplinam, tum circa cætera omnia quæ ad alumnos spectant, et uniformi regula ordinari possint.

IV. Nec minus interest ad persequendam optatam metam, ut virtute, scientia ac prudentia præstantibus moderatoribus regenda committantur, qui verbo pariter et exemplo quibus præsumt proficiant. Ad hæc officia electi serio considerent, ex eorum agendi ratione pendere omne Seminarii bonum, ideoque vigilantissimo zelo adlaborent in excolendis novellis Ecclesiæ plantationibus, memoria retinentes quod qui ad justitiam erudiunt multos, quasi stellæ in perpetuas æternitates (2). Ipsi ab Episcopo traduntur adolescentes, de unoquoque illorum dicente illis Domino: «accipe puerum istum, et nutri mihi; ego dabo tibi mercedem tuam» (3).

V. *Rectorem* alloquentes, verbis utimur S. Caroli: «quam diligentissime curet, ut in ipso eas ad vivum virtutes exprimat, quas in clericis requirit, ita ut qui illi subjecti sunt, in eo tamquam in speculo expressam videant, ejus virtutis imaginem, quæ illis omni studio sit affingenda; meminerintque exemplum vivam esse doctrinam, nec ipsi minus cum taceat, quam cum loquatur, esse alios ad pietatem incitandos. Divinæ in primis gloriæ amplificationem, clericorum in omni virtute perfectionem semper ante oculos habeat, et ad eum finem omnes cogitationes et curas referat» (4). Hæc sibi dicta reputet vicerector, cui domus disciplina et conveniens ordo speciali modo committuntur sub rectoris inspectione.

(1) *De Semin. instit.* P. I, Tit. III, c. 1. (2) Dan. XII, 3.
(3) Exod. II, 9. (4) *De Semin. instit.* P. II, cap. 2.

VI. *Ad confessarium* seu *spiritualem directorem* cum eodem Sancto dicimus: «studeat in omnium mentibus maximum animarum zelum, propriæ voluntatis abnegationem, veram obedientiam, pulchram charitatem inserere: internascentia opimorum beneficiorum vel divitiarum desideria salutaribus monitionibus extinguat, quoslibet etiam iis de rebus sermones prohibeat, solam denique illis Dei gloriam et animarum salutem esse procurandam doceat et expendat. Illud secum reputet ex se, rectaque sui muneris administratione pendere eorum, qui in seminario vivunt in omni virtute progressum... Pietate, mansuetudine, humilitate, prudentia, charitate officii sui dignitatem sustineat et auctoritatem tueatur» (1).

VII. *Præceptores* denique tales esse debent, ut clerici cum litteris mores etiam, clericis dignos, in primis hauriant ex eorum doctrina et conversatione (2), atque eorum assidua cura efformentur alumni, qui spiritu et scientia præditi valeant in tempore dominicum agrum diligenter excolere ac strenue præliari prælia Domini (3); propter quod non tantum mentes, sed etiam juvenum corda in sapientiæ et salutis viam dirigant. Et quoniam ex præceptorum mobilitate non spernenda incommoda seminariis obvenire possunt, illorum stabilitatem curent Episcopi, congruas dotationes ipsis assignando quæ in annorum decursu augeantur, usque dum jubilationis beneficio donentur, necnon opportunis honoribus augendo.

VIII. In electione moderatorum tam disciplinæ quam studii, sicut in omnibus quæ ad seminarii regimen spectant, prout statuit Tridentina Synodus, utantur semper Episcopi consilio duorum de Capitulo, et aliorum duorum de ipso, et duorum de clero civitatis in iis quæ ad temporalium administrationem pertinent (4).

IX. Eadem collegia, ait Benedictus XIV, singulari Episcoporum sollicitudine foveantur necesse est, videlicet ea sæpe visendo, singulorum adolescentium vitam, indolem et in studiis profectum explorando, aliqua demum beneficia iis qui virtutum suarum specimen clarius præstiterint, majoremque laudem retulerint, conferendo (5).

X. Diligentissima cura advigilandum est electioni puerorum, qui in seminariis instituendi sunt, et parochorum sententia de illis exquiri oportet, ne admittantur, nisi quorum indoles et voluntas spem afferat eos ecclesiasticis ministeriis perpetuo inservituros (6). Neque solum

(1) *De Semin. instit.* P. I, cap. 1. (2) B. Gregor. Barbarig. *Const. Sem. Patav.*
(3) Pius IX, *Encycl. Qui pluribus.*
(4) Conc. Trid. sess. XXIII, c. 18. De ref. (5) *Const. Ubi primum.*
(6) Conc. Trid. loc. cit.

ingenium et habilitas ad studia litterarum functionesque ecclesiasticas exercendas spectentur, sed multo magis morum ac disciplinæ in singulis ratio habeatur: quales enim ii fuerint qui admittantur, tales prorsus e seminario fructus existent (1). Experientia siquidem compertum est, homines etiam mediocri et tenuis ingenii, si spiritu ecclesiastico, ac vero salutis animarum zelo sint accensi, uberiores in vinea Domini afferre fructus, quam qui, præcipuis istis dotibus destituti, potiori doctrina ac scientia præstant.

XI. Qui, fortasse errore, recepti fuerint pravis moribus infecti, vel qui in seminatio jam degentes a recta via aberrare videntur, ac religioni aut virtuti minus addicti inveniantur, quin ulla spes affulgeat emendationis; prudenter eliminentur, ne alios inficiant.

XII. Non recipiantur Seminarii sumptibus alendi, nisi qui ad minimum duodecim annos habeant, ex legitimo matrimonio nati, ac legere, et scribere competenter noverint (2). Lex tamen quæ ætatem præfinit, minime viget pro iis qui propriis sumptibus sustententur (3), quibus janua ocludere nullimode oportet, imo trahendi sunt; nam etsi pauperum filios præcipue eligi vult Tridentina Synodus, non tamen ditiorum filios excludit, modo suo alantur sumptu, et studium præferant Deo et Ecclesiæ inserviendi (4).

XIII. Antequam annum studiorum curriculum inchoetur, spiritualibus exercitiis operam dent alumni, uti præcepit Clemens VIII (5), et quoad fieri possit, medio etiam scholari anno, vel versus finem ipsius, saltem per triduum, secessum habeant, a studiis feriat et piis commentationibus tantum intenti.

XIV. Quotidie, congruo temporis spatio, de mane, meditationi vacent, aliaque pietatis exercitia juxta Seminarii regulas peragant, et sacrosancto Missæ sacrificio devote assistant. Post prandium et cœnam (quibus durantibus lectio, præsertim de re sacra, habenda est) Smum. Sacramentum invisant et adorent. Smum. Rosarium recitaturi etiam conveniant, et conscientiam quotidie excutiant. Semel saltem in mense Sacramentali confessione admissas maculas detergant, et Eucharistica communione reficiantur.

XV. Quoad studia vero, ea omnia doceantur alumni, quæ a Tridentina Synodo præcepta sunt, quæque iis potissimum temporibus necessaria vel utilia esse constat. Adsint itaque gymnasia grammaticæ latinæ, græcæ et hebraicæ, philosophiæ, cui adnectantur phisicæ

(1) S. Carol Borr. *De Sem. Instit.* p. 1. (2) Conc. Trid. loc. cit.
 (3) S. C. Conc. 10 Jun. 1876. (4) Conc. Trid. loc. cit.
 (5) Const. *Ea semper* 20 Jun. 1592.

disciplinæ, theologiæ dogmaticæ, moralis, asceticæ et pastoralis, sacrarum Scripturarum, juris canonici, patrologiæ, historiæ præsertim ecclesiasticæ et conciliorum, et eloquentiæ. Nec ullibi desit schola archeologiæ christianæ, sacræ liturgiæ et cantus gregoriani. Adsint etiam, si fieri potest, et alia ad excolendum animum adolescentium in omni eruditionis parte; etsi pro nonnullis vel tardioris ingenii, vel ob sacerdotum inopiam citius ordinandis, breviora instituantur studia philosophiæ et theologiæ, saltem moralis et pastoralis.

XVI. Summa cura advigiletur, ut cognitio et usus foveatur linguæ latinæ, utpote Ecclesiæ propriæ, quam oportet summopere clericis omnibus familiarem reddere, cum ea continuo usuri sint in studiis primum, in ecclesiasticis officiis semper. Unde præceptores monemus ut, cum id lectionum materia patiat, eas latino evolvant sermone. Linguæ etiam patriæ plenam cognitionem habere illos volumus, ut prædicationis munere recte et gravi elegantia fungantur.

XVII. Docendi ratio ita ordinetur, ut recenti scientiarum progressui prudenti modo se accommodet, ac simul pericula novitatum et perniciosorum errorum, et maxime rationalisticæ labis diligenter vitet. Methodus scholastica usitetur, quæ utilia arma, ut omnibus compertum est, præstat ad profligandos errores, sophismata detegenda et veritatem enucleandam. Tam in philosophicis quam in theologicis disciplinis doctrina sequatur scholasticorum principis S. Thomæ Aquinatis, ut de primis in specie sapientissime præceptum est a Smo. Dno. Nostro Leone XIII, in memorabili Eucyclica *Æterni Patris*.

XVII. Qui studiis theologicis vacant, in prædicatione exercentur, proindeque unicuique præscribat Rector thema aliquod vel ex sacro Evangelio depromptum, vel ad virtutem aliquam spectans, ut brevem concionem scribant, quam correctioni submissam et memoriæ traditam, die et loco assignato pronuntient. Defectus, sive in elocutione, sive in actione, sit qui notet et corrigat. Sic enim assuescent publice loqui digne ac fructuose magno cum animarum proventu.

XIX. Opportunum erit, omnino, ut in omnibus provinciæ Seminariis uniformis sit ratio docendi, scilicet, eadem per annos disciplinarum distributio, iidem, quoad fieri possit, libri, eadem methodus, ut si, aliqua obveniente necessitate, ex una ad aliam diœcesim transeant alumni, facilius studia prosequantur.

XX. Commendamus præceptoribus, ut praxis restituatur perutilis, ea scilicet, ut cuncti alumni earum quas audiunt lectionum compendium suo labore et caractere committant scripto et servant. Aliquando ea revisent magistri.

XXI. Acuenda etiam est modis omnibus inter discentes æmulatio, et hunc in finem optimum erit, ut quavis hebdomada, vel quam sæpe fieri possit, quasdam exercitationes instituere dialectica methodo, ut in palæstra solide et stricte argumentandi promptiores et validiores reddantur. Alumnorum merita et demerita notentur, quæ Episcopo significantur, ut in fine anni scholaris, dato publico experimento, fiat sollemnis præmiorum distributio. Tertio quoque mense opportunum erit privatum examen haberi.

XXII. Quum variis de causis non omnes pueri in Seminario vitam agere possint ad mentem Concilii Tridentini, permittere cogimur ut nonnulli in domibus parentum, vel aliorum in civitate Episcopali permaneant, et ad Seminarium horis præfixis tantum accedant. Curandum igitur est, ut Rectori probe nota sit familiarum apud quas degant honestas et religio, et ut regulæ pro ipsis alumnis statuatur, quas observent, quæque ad calcem constitutionum Seminarii adnectæ sint, ut per illarum observantia foveatur puerorum pietas et in studiis progressus, usque dum Seminarium ingrediantur et per opportunum temporis spatium ad suscipiendos ordines disponantur.

XXIII. Optandum foret ne alumni vacationum tempore ad proprios lares redirent; experientia enim docet, institutionis clericalis fructum gravi jactura deficere. Curandum est ab Episcopis ut ad hoc pedetentim deveniatur. Sed cum in præsentiarum nec Seminariorum facultates sufficiant ad illos per omne tempus sustentandos, nec domus rusticationis habeantur, prout oporteret, detur quidem venia domum redeundi, sed omnino caveatur ne pietatis præsertim fructus et scientiæ, tot conatibus acquisitus, misere amittatur. Relaxationis tempus habeant, sed «ita tamen ut relaxatio ecclesiasticam disciplinam redoleat» (1). Appositis igitur litteris, ab Episcopo commendentur singuli propriis eorum parochis, ut totam eorundem agendi rationem per se et per alios invigilent, et, ubi tempus advenerit ad Seminarium redeundi, litteris parochiali sigillo munitis, proprio Ordinario significant quidnam in singulis capitulis, quæ in commendatitiis epistolis expressa fuerint, aliisque etiam in rebus excessus extiterit, vel defectus. Illud vere omnino vitari et prohibere oportet, ne detur alumnis domum suam abire intra annum scholarem, nisi suadente gravissima causa ab Episcopo cognita et probata, nec per diem integrum extra Seminarium etiam in civitate maneant.

XXIV. Cum peropportunum sit, omnia adhibere media ad augendum candidatorum numerum, in variis diocesium oppidis erigantur

(1) S. Carol. *De Semin. Inst.* P. 1, cap. 7.

gimnasia vel latinitatis scholæ, ubi a probato sacerdote latinam linguam doceantur pueri, qui postea experimento de sufficienti instructione facto, juxta quod in studiorum ratione statuatur, in Seminario recipiantur. Ad addiscendam gramaticam pueros bene moratos attrahant Parochi, et prout superius, in titulo de Sacramento ordinis, ediximus et hortati sumus, tum clerus ipse, tum fideles ad sanctum opus fovendarum vocationum se accingant.

XXV. Volumus ac statuimus Seminaria exempta esse a parochorum jurisdictione intra quorum parœciarum territorium extracta sunt, vel fuerint, atque Episcopis immediate subjecta, qui vel Rectorem, vel alium constituent super omnes in illis degentes ad omnia obeunda officia quæ curam animarum spectant.

XXVI. Meminerint denuo tam moderatores, quam et ipsi alumni, nihil eos sine Christo Jesu facere posse (1). Ad illum itaque confugiant; ipsi adhæreant fide et amore, in ejus Sacratissimo Corde mansionem faciant; ejus auxilia humilibus, fervidisque precibus impetrent et deprecantur, ut ostendat eis viam in qua unumquemque ambulare oporteat, et ut viam vocationis ingressos bonitatem, disciplinam et scientiam doceat (2). Nos etiam fervidissime deprecamur, et sine intermissione orabimus auctorem et consummatorem fidei (3) et Pastorum Principem, qui ascendens super omnes cœlos, sedensque ad dexteram Patris promissum Spiritum Sanctum in filios adoptionis effudit (4), ut ipsum mittat, atque gratia sua efficiat ut domus, ubi tenella hæc pars Dominici gregis congregata est in nomine ejus, repleatur tota spiritu sapientiæ et intellectus, spiritu consilii et fortitudinis, spiritu scientiæ ac pietatis, et timoris Domini.

TITULUS X.

DE SUPERIORI PROVINCIÆ SEMINARIO ERIGENDO.

«Nullo unquam tempore, edixit sapientissimus Dominus noster Leo XIII, quam hodiernis diebus, opus fuit ministris Ecclesiæ tanta tamque ampla litterarum sacrarum atque profanarum copia; unde, qui in scholis Seminariorum versantur, clericos quamplurimum refert sedulam navare operam, ut vestigia, exemplaque insignium scriptorum sequentes, humanarum omnium litterarum studiis incumbant, habitumque bene dicendi, tum recte scribendi adipiscantur» (5).

(1) Joann. XV, 5. (2) Hebr. XII, 2. (3) Præf. Pentec.

(4) Id. (5) Ad Alumn. Colleg. Rom. 1878.

Inde pervigil Summus Pastor plures edidit Constitutiones, ad scientiam, præsertim Clericorum, ubique fovendam: celeberrima, ac notissima est, quæ incipit *Æterni Patris* de scholis philosophicis, ad mentem Divi Thomæ Aquinatis instaurandis (1), et ea, cui titulus *Sæpenumero* de historicis libris accurate conscribendis (2), et ea cujus initium *Plane quidem* de ingenuis artibus excolendis (3) quæ quidem luculenter demonstrant, quod primo capite laudatæ hujus Constitutionis, ipsemet Pontifex scribit. «Plane quidem intelligitis, quod sæpe et nos, et non sine causa, diximus summa esse contentione et assiduitate enitendum, ut clericorum ordo quotidie magis doctrinarum cognitione floreat».

Corde etiam nobis semper fuit ecclesiasticas scientias promovere, ita ut non modo quæ earum elementa constituunt, sed quæ ampliora sunt excolantur, ipsis addendo omnia quæ auxilium præstant ad perfectius dilucidandam, dignoscendam, docendam, et adversus fidei et Ecclesiæ hostium conatus tuendam veritatem et justitiam. Hoc necessarium multoties reputavimus; de hoc jam ante Synodi convocationem fuit a nobis pertractatum; alicubi etiam aliqua præmissa atque tentata: ad hoc, præter cætera omnia quæ de personis ac rebus sacris generatim statuenda censuimus, ut Deo favante, adimpleantur, specialiter in Domino sumus congregati; ad hoc denique sicut hortatus est aliarum regionum Episcopos, hortatur nos Smus. in Christo Pater Leo XIII, dum de Concilio habendo certior factus, benigne rescripsit: «Unam rem commemoramus, quæ tamen tanti est per se, ut vix indigeat commendatione Nostra: eruditionem disciplinamque cleri intelligimus, quo pars præcipua communium curarum vestrarum spectet, necesse est» (4).

Cumque idem Sanctissimus Præsul Academiæ Salmaticensem ac Complutensem inter alias non minore laude prosequendas, summopere commendet, easdemque pristinum induere splendorem percipiat; pro nostra erga litteras benevolentia summa, majorumque nostrorum vestigia prementes, virorum nempe illustrium ex antiquis universitatibus, Vallisoletana præcipue, atque celeberrima Salmantina (de provincia nostra tantum loquentes) ut earum laureæ denuo florescant, quantum vires suppetant, enixe curare intendimus.

I. Quapropter præter ea quæ de studiis in Seminariis habendis statuimus, decernimus ut in Civitate Salmantina, artium atque scientiarum olim magistra, pro tota Provincia *Collegium* aperiatur amplio-

(1) 4. Aug. 1879. (2) 18 Aug. 1833. (3) 20 Maj. 1885.
(4) Epist. ad Archiep. Vallisolet. 22 Jun. 1887.

rum studiorum; Philosophiæ scilicet, atque Theologiæ ad mentem Divi Augustini et Divi Thomæ, Critices Bibliçæ, utriusque juris explanationis, necnon Sacrorum Idiomatum, Historiæ, Archeologiæ, et ingenuarum artium, una cum expositione nexus atque concordiæ scientias naturales inter atque fidei dogmata. Hujusmodi schola curricula studiorum in Seminariis conficiendorum latius ac fundamentaliter evolvet, eaque sustentabitur ab omnibus Provinciæ Episcopis, qui ad suas aulas mittent præcellentiores alumnos propriarum Dioceseon, quin tamen extra-provinciales juvenes eas adire prohibeantur.

II. Collatis ergo consiliis, ea omnia disponent provinciæ Antistites quæ necessaria vel congruentia censentur, tum ad Collegii sustentationem, tum ad ejus ordinationem et disciplinam.

III. Ibi certe oportebit Seminariorum nostrorum futuros magistros, ibi etiam viros omni litterarum copia instructos efformari ad rationem reddendam de ea, quæ in nobis est, spe, sacramque religionem de inimicorum telis strenue vindicandam. Faxit Deus, ut quam primum uberrimos hujus instituti fructus percipiat Provincia nostra, unde sicut in anteactis sæculis, schola Salmantina de sacra civilique republica benemerita proclametur.

PARS SEXTA

DE VITA CHRISTIANA.

APPARUIT gratia Dei Salvatoris nostri omnibus hominibus erudiens nos ut abnegantes impietatem et sæcularia desideria, sobrie, et juste et pie vivamus in hoc sæculo, expectantes beatam spem et adventum gloriæ magni Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi, qui dedit semetipsum pro nobis, ut nos redimeret ab omni iniquitate, et mundaret sibi populum acceptabilem sectatorem bonorum operum. Hæc loquere, et exhortare, et argue cum omni imperio» (1). Hæc, quæ dilecto suo Tito scripsit Apostolus Paulus, nobis etiam dicta reputantes, toto animo implere cupimus; non enim, nobis tantum attendere debemus, sed et universo gregi in quo nos Spiritus Sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo (2).

(1) Tit. II, 11 ad 15. (2) Act. XX, 28.